

Openbaring

naar de Openbaring van Johannes

Hein Walter

2011

1

*Hoor wat ik zeg en zie wat je kan.
Geef het door, dat is genoeg.*

1

Een engel, sprekend God,
kwam zeggen wat is,
wat geweest is en wat komt.
Een boodschapper aan de boodschapper.

Brieven zal ik schrijven, zeven stuks.
Spreken zal ik, preken van de visoenen
die mij als flarden lucht verschenen.
Zalig de hoorders van de woorden.

2

Het was op een dag:
ik hoorde een stem,

een tweede natuur, roepend,
schel als het geschal van een trompet.

Ik zag een hemels wezen,
schitterend als water,
wit en licht, groot en goud.

Uit zijn mond kwam een flits
en zijn ogen waren fel,
zonlicht waarin ik niet kon kijken.

Zijn handen gingen open in gebaar.
*Ik ben alles, dood en leven,
maar jij hoeft niet te vrezen.
Hoor wat ik zeg en zie wat je kan.
Geef het door, dat is genoeg.*

3

Aan de hoogmoedige de eerste brief.

*Standvastig en daadkrachtig ben je, dat is goed;
je bent scherp en verdraagt geen slechtheid,
dat is niet slecht, maar je gestel
is niet gemaakt om mee te vliegen.
Daal af voordat je neervalt.*

Aan de arme de tweede brief.

*Wees niet boos om het lot dat je treft,
heb geen angst voor het leed dat je wacht,
maar ken wie je bent.
Wees trouw aan je opdracht en je zult opstaan.*

Aan de ongelovige de derde brief.

Je gelooft met je daden, dat is goed,

*maar met je hoofd wil je niet weten.
Een nieuwe naam ligt voor je klaar,
maar je moet hem wel komen halen.
Laat je ongeloof los en je mag hem dragen.*

*Aan de misleide de vierde brief.
Je volgzzaamheid is prijzenswaardig en
je liefde en trouw zijn te waarderen,
maar je volgt de verkeerde.*

*Aan de wezenloze de vijfde brief.
Je maakt geen begin.
Als een dier ben je, een boom in de mist
zonder kijk op goed en kwaad.
Word wakker, anders word je gewist.*

Aan de zwakke de zesde brief.
*Je geeft en doet naar je kunnen, dat is goed.
Het pad dat je bewandelt is lang
en je loopt niet zo hard,
maar als je rustig zo doorgaat,
zul je het halen.
Ik zal je plaats bewaren.*

Aan de rijke de laatste brief.
*Wie niets verduurt, zal niets winnen.
Je bent heet noch koud, Ik zal je niet eten.
Je zult opnieuw moeten beginnen.*

4

Toen op het tweede moment,
de stem van de engel veranderd van toon,

hij leidde mijn gezicht naar boven.
Ik zag een deur in de hemel
en ik wist dat ik moest komen.

Een troon zag ik met daarop gezeten
een gestalte van groot aanzien,
gekroond en ongekend stralend.
Hij werd omringd door wezens van vuur,
hemelse geesten, vierentwintig in getal.
Hun adem was als branding.
Onafgebroken fluisterden ze
Sanctus, Sanctus, Sanctus –
zoveel was er nodig
om de wereld te laten bestaan,
om zijn wil te laten geschieden.

Aan zijn voeten engelmensen met ogen alom,
evangelisten met vleugels, het waren er vier.
Verbaasd zag ik mezelf als een van hen.

5

Mijn aandacht geleid naar de gestalte op de troon.
In zijn hand zag ik een boekrol,
tekens van leven, toekomst, verleden,
gesloten met zegels, zeven in getal.

Een engel kwam, machtig en statig,
verkondigend dat er slechts een waardig was
om de zegels te verbreken.
Geen ander.

De engel kondigde hem aan, de waardige.

Hij kwam.

Het was een leeuw – het was een lam.

Ik kon niet anders dan me aan zijn voeten werpen.

net als alle anderen.

Toen ik opkeek, geraakt door geluid

als wind in de bomen,

zag ik duizenden en duizenden,

engelen en mensen,

in ontzag en vervoering.

Ze bleven maar komen.

6

Toen zag ik hem die het waard was

een zegel verbreken.

Een paard verscheen, wit, met iemand erop
die een boog droeg.

Hem werd een kroon gegeven.

Hij reed weg om de zege te halen.

Het licht van de nacht zou gescheiden,
de wereld geschapen,

we zagen wat lang geleden geweest was,
geboorte van leven,

het kwaad in gevecht met het goede.

Bij het tweede zegel verbroken

kwam uit niets een ander paard, zo rood als de duivel.

Hij die erop zat droeg een zwaard.

Hij reed weg om de vrede te breken,
van vrijheid de prijs die betaald is.

Bij het derde zegel een paard zo zwart als de nacht.
Hij die het bereed droeg een weegschaal.
Hij reed weg om levens te wegen.

Een vaal paard kwam tevoorschijn
toen het vierde zegel brak.
Een schim zat erop, niets dan de dood.
Hij had de macht van verderf,
hij bracht nood en ellende,
toen, nu en straks.

Bij het verbreken van het vijfde zegel
kwamen onder een altaar zielen tevoorschijn,
om God vermoorde mensen,
martelaren die riepen om wraak.
Zij werden gekleed in wit,

maar de tijd van vergelding was nog niet gekomen.
Toen het zesde zegel werd verbroken
werd het aardedonker.
De grond begon te beven
en het einde van tijd leek te beginnen.
Mensen zochten vergeefs een veilige toevlucht,
maar nergens op aarde was er een heilige plek.

Voordat alles verwoest werd, ten onder zou gaan,
zag ik engelen staan; ze hielden hun adem in
en zo werd de vernieling even gestaakt.
Andere wezens kwamen tevoorschijn
om mensen te redden: goeden, knechten,
hulpvaardigen, kinderen, onmachtigen.
Een massa zag ik, die op weg ging naar de hemel,
om daar gekleed te worden in wit.

Toen ging het gedonder weer verder.

Bij het zevende zegel een stilte.

Onmetelijk niets, leegte als verblindend Godlicht,
wel een half uur lang.

2

Engelen, zeven, staand voor de troon.
Ze kregen trompetten.

1

Toen ik weer bewust werd,
zag ik engelen, zeven, staand voor de troon.
Ze kregen trompetten.
Een andere kwam met stomende stenen,
kokende kolen.
Hij wierp ze over de aarde,
het waren kansen voor een hoger leven,
aan de mensen gegeven voordat de aarde zou sterven.

De eerste engel blies de trompet.
Brand en stormen raasden over de aarde.
Groen, grond en mensen werden getroffen.
De tweede engel blies
en bergen vielen de zee in:
vogels, vissen en schepen vernietigd.

De derde engel blies zijn adem door het koper
en de kracht van de toon bracht het heelal uit balans.
Zoet water werd bitter.
De vierde blies en het zonlicht doofde.

Erger kon het niet worden,
maar toen de vijfde engel op zijn trompet blies,
zag ik dat het niet klaar was.
De mensen pasten zich aan
aan een wereld zonder licht.
In pijnen en blind leefden ze verder.
De wereld een afgrond,
een rokende oven, een plek zonder uitzicht,
maar de mensen die er nog waren,
gaven zich niet over.
De engel van de afgrond was hun koning,

hun gevreesde.

Dit was de eerste wee.

De tweede wee begon

toen de zesde engel de trompet blies.

De engel van vuur werd hun keizer.

Nog steeds waren er mensen die

niet wilden verweken,

hun hart als steen gesloten.

Er werden krachten losgelaten

die vanaf het begin der tijden waren beteugeld.

Zij beukten op de mensen,

het kwaad zonder masker.

Er kwam een grote engel uit de hemel

om een hand te reiken naar de stenen mensen.

Hij zette een voet op de zee en de ander op een berg.
Hij bracht schreeuwend licht.
Ik wilde beschrijven welke golf hij teweeg bracht,
maar ik kreeg de opdracht om over deze engel te zwijgen.
Ik moest wel getuigen,
vertellen van de hemel, van het goede,
maar ik zag geen mens die het hoorde.

De zevende engel blies het begin van de derde wee:
Van wie het hart aan het einde van deze periode
nog steeds niet was gebroken,
en het licht daar niet had kunnen binnenkomen,
die werd gewogen zonder vergeving.
Kansloze zielen waren het die werden vernietigd.

3

Daarna zag ik een nieuwe hemel
en een nieuwe aarde.

1

Dat was de tijd van begin tot het eind,
hemel en aarde, de mensheid,
het kwaad en de kracht van het goede,
me in een visioen gegeven.

Toen werd me het leven nogmaals getoond,
maar nu in andere beelden.

Ik zag een vrouw met zonlicht bekleed.
Ze leefde in de hemel.
Ze was zwanger van leven.
Maar een draak verscheen,
klaar om haar kind te verslinden zodra ze het baarde.
Het kind werd veilig geboren.
Hemelse vruchten

kunnen door het boze niet worden geschaad.

Michaël kwam, een engel die net zo krachtig wit was
als de draak zwart: goed tegen kwaad.

De draak verloor en werd verdreven naar de aarde.
Daar, ziedend van onmacht, kon hij aarden.

Hij kon de macht aannemen van een beest,
van een heilige slang of van een valse tijger,
een adelaar met zwarte vleugels,
een gewone koopman van appels
of een glanzende priester.

Ik kreeg hem te zien als een monster uit zee,
verwond door de slagen die Michaël hem had gegeven.
De mensheid werd bang en aanbad hem.

Daarna zag ik een beest dat vermomd uit de aarde kwam gekropen.
Hij schitterde en was geweldig knap.
Hij wist alles en doorgrondde het wonder van vuur uit de hemel,
gaf de zegen aan wie hem betaalde.
Later deed hij iedereen buigen.

De woeker op aarde bracht het lam naar beneden,
de waardige leeuw, om te keren de toekomst,
om de macht van het kwaad hier te breken.

2

Ik kreeg weer een visioen van de engelen,
de zeven, nu anders.
Ik zag een van hen gaan in de ruimte.
Zijn boodschap was eeuwig,
een vredige adem die alleen onbewust kon begrepen.

Een tweede was lager,
zijn stem was gericht op het weten.

Een derde was helder:
wie het kwade aanbidt,
zal smaken de toorn van God.
Alleen het goede is rechtvaardig.

De andere engelen kwamen tevoorschijn,
in hun midden *de waardige*,
klaar om de mensheid te maaien:
bloed stroomde over de aarde.

3

De toorn van God bereikte het einde.
de zeven engelen strooiden met plagen.
De zee werd van glas, onbegaanbaar.

Zij die het kwaad hadden aanbeden,
stonden aan de oevers
en vonden geen uitweg.

De eerste engel bracht gezwel,
de tweede onstelpbare bloedingen,
de derde vergiftigde het water,
de vierde dempte het zonlicht,
de vijfde vervulde het duister met twijfel,
de zesde bracht dwaalspoor,
de zevende maakte de lucht rijk aan stikstof.

4

Toen kwam een van de zeven naar me toe
en liet me een vrouw zien, die zat aan een oever:
daar zit de Grote Hoer, zei hij.

*Zij maakte van mensen lustige dieren
die vergeten te denken;
ze vereren haar lichaam.
Er komt eens een tijd dat zij werkeloos zal vervagen.*

Een andere engel kwam naar me toe.
*Gierig en rijk worden de mensen,
dik van het vreten, handelend in grijpgoud.
Hongersnoden zullen hun treffen.*

*Hun waar wordt door niemand meer gekocht
en het fruit zal niet meer groeien.
Klaagliederen zullen ze schrijven.
Als stenen in water gegooid en gezonken,
zo zal het zijn met hun leven.*

5

Toen ging de hemel weer open.

Een wit paard kwam naar beneden gereden.

Op witte paarden volgde een leger van hemelse wezens.

Zwaarden in hun mond, toorn in hun ogen.

Ze trokken ten oorlog tegen het beest

dat de mens had overmeesterd.

Satan werd geboeid,

voor duizend jaren in de kerker opgesloten.

De gestorvenen die getuigden van het goede

werden bevrijd van hun lijden, weer levend.
Dat was de eerste opstanding.
De anderen bleven duizend jaar dood.

De tweede opstanding kwam
bij het einde der tijden.
Daar ontkwam geen mens aan de hemel.
Geen boek bleef ongeopend,
geen woord ongelezen.

6

Daarna zag ik een nieuwe hemel en een nieuwe aarde.
Niet de aarde die we kennen met de zeeën,
maar een met steden van licht.
Daarin geen plaats voor verderf.
Een wereld zonder moordenaars, leugenaars,

zonder tovenaars en dienaars van het kwaad.

Twaalf parels van poorten,
alleen zuiverheid komt er binnen.
Er zal geen banvloek meer zijn
en geen genezing meer nodig.
Het stroomt er van leven, immens en vredig,
eeuwig en eeuwig.

7

Dit zag ik, dit hoorde ik
en dit is wat ik doorgaf, zoals me gevraagd werd.

Toen de engel klaar was,
viel ik voor zijn voeten
om hem te aanbidden,

maar hij zei: *nooit*.

*Ik ben slechts een dienstknecht,
de boodschapper aan de boodschapper.*